

gjerningen, at den ikke har vidst, hvad den selv vilde. Sandheden er den, at Regjeringen har været fuldt bestemt paa ikke at ville gaa ind paa Spaniens Fordringer om at binde vor Tariff, førend det viste sig uundgaelig nødvendigt efter Regjeringens Skjøn derved, at vore Naboer gik ind paa de spanske Fordringer. Dersom Nabolandene ikke havde affluttet Traktaten med Spanien, vilde det efter min Formening ikke have været forsvarligt, om den danske Regjering havde for sit Vedkommende affluttet nogen Traktat. Det forhold sig jo ganske vist saaledes, som anført i Flertallets Betænkning, at de direkte Fordele ved Handelstraktaten lade sig ikke fuldt dokumentere, ialtsald ikke i hvilket Omfang, de ville opnaaes; men det forekommer mig, at Tabet ved ikke at opnaa Traktaten, efter at Nabolagterne og de konkurrerende Lande har affluttet Traktater, er uimodsigeligt. Der kan f. Ex. være Spørgsmaal om, i hvilket Forhold disse 1 $\frac{3}{4}$ Ore pr. Bund, som er Toldnedsettelsen af Fisk til Spanien, ville falde paa de vedkommende Interesserede. Det kan der naturligvis være forskjellige Meninger om. Som oftest bliver jo en saadan Toldnedsettelse delt af Konsumenterne og Producenterne; undertiden tilfalder den helt den ene, undertiden den anden. Hvad der i den Henseende vil blive Tilfældet her, er det vanskeligt at afgjøre, men hvad der ikke er vanskeligt at afgjøre, er, at naar de andre Fiskeproducenter kunne indspore Fisken 1 $\frac{3}{4}$ Ore billigere end vi, er det os som Fiskeproducenter, der komme til at bære dette Tab. Derom kan der ikke være Skygge af Tvivl. Altsaa, dette Tab ved ikke at opnaa Traktaten er fuldstændig sikkert. Et andet Tab ved ikke at opnaa Traktaten, som man i alt Fald maa anse for meget sandsynligt, er det Tab, som den danske Handelsstand, særlig den kjøbenhavnske, vil have med Hensyn til den islandske Handel, og dette Tab turde muligvis i Omfang blive endnu større end det Tab, som Fiskeproducenterne vilde komme til at lide. Endvidere maa det jo erindres, at Skibsfartstraktaten ikke træder i Kraft før end samtidig med Handelstraktaten. Den bortfalder, naar Handelstraktaten ikke bliver vedtagen, og uden Skibsfartstraktat have vi ingen Sikkerhed for, at det danske Flag bliver behandlet i Spanien paa samme Maade som og ikke bliver stillet ugunstigere end andre Landes. Og vil man spørge om, hvilken Betydning det da kan have for vor danske Skibsfart, saa kan denne Betydning aldeles ikke udmaales blot efter den direkte Forbindelse, der i dette Øieblik er mellem Spanien og Danmark, eller som dog med Nærmelighed kan paaregnes i den nærmeste

Tid at ville komme tilstede, heller ikke udmaales efter den Fragtfart, som danske Skibe for Tiden have paa Spanien. Der maa endvidere tages Hensyn til, at paa det almindelige Fragtmarked vil det danske Flag derved blive stillet ugunstigere end andre i enhver Fart, hvor der kun er en Mulighed for, at Skibet kan komme til at løbe ind i spanske Havne. Jeg tror, at det Offer, som maa bringes for at opnaa den spanske Handelstraktat og Skibsfartstraktat, paa ingen Maade er større, end at det fuldkomment dækkes ved, at man undgaar de sikke og synlige Tab, jeg her har nævnt, uden at man behøver at tage med i Beregning de mulige Fordele, som Traktaten ellers isvrigt vilde kunne bringe. — Den anden Hovedsag, som er ført imod Regjeringen med Hensyn til Forelsen af Forhandlingerne, er den, at naar Regjeringen overhovedet vilde forhandle med Spanien om en tariffbindende Traktat, skulde Regjeringen have sørget i Tide for at være bedre kampberedt, end det har vist sig, at den var, navnlig derved, at den havde sørget for i Tide at faae tilveiebragt en ny Toldlov. Regjeringen er saa vant til fra en Side at høre, at Alt, hvad der sker af Uheldigt, og Alt, hvad der ikke opnaas, er Regjeringens Skyld, men jeg tror, at i dette Tilfælde vilde det være mere end almindelig uretfærdigt, at lægge Ansvaret for, at Toldreformen ikke er fremmet tidligere, paa Regjeringen. Den ærede Ordfører bebrejdede Regjeringen og mente, saaledes forstod jeg i alt Fald hans Udtalelser, at en væsentlig Grund til, at man ikke var kommen videre med Toldloven og ikke i Tide havde faaet vedtaget en Toldrevision, var den, at Regjeringen foreslode Forslaget til Toldloven i Landstinget i Stedet for i dette Thing, fordi Regjeringen i Forveien maatte vide, at det her i dette Thing vilde møde den største Modstand. Jeg skal kun gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at hans Forudsetning om, at Regjeringen kjendte Landstingets Stilling, er fuldstændig urigtig. Landstinget havde ikke haft Leilighed eller i alt Fald ikke benyttet Leiligheden til at udtale sig om Hovedspørgsmaalene ved en Revision i Løbet af den sidste halve Snes Aar, medens derimod Folkethingets Mening var Regjeringen noksom bekendt, Landstingets derimod som sagt ikke. Da saa Forslaget naaede fra Landstinget til Folkethinget i forrige Samling, da afflog dette Thing at inklade sig paa en virkelig Forhandling om Lovforslagets Indhold. Udvalgets Flertal paaberaabte sig, at Tiden var for langt fremrykket i Samlingen, til at man nu kunde undergive Lovfor-